Lovas István: A rögeszmés, kölcsönös fasisztázás háborúhoz vezethet térségünkben

2014 május 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Az International New York Times (leánykori nevén International Herald Tribune) rendszeres olvasói mindenre számítottak, csak arra nem, hogy egy szép napon e leped? méret? lap harmadik oldalán {...}

„A fasizmus szónak ma már nincs semmiféle jelentése, azon kívül, hogy »valami nem kívánatost« jelöl.”
(George Orwell: A politika és az angol nyelv, 1946.)

{...} hatalmas fotóval illusztrálva jelenjen meg egy terjedelmes cikk, amely már címében is „rögeszmeként” ítéli el a fasisztázást.A sokkhatás eredményeként az újságot szerte a világon május 13-án reggel olvasók közül nem egynek löttyenhetett ki kávéja.
Igaz, az írás nem a német vagy a francia sajtót ítélte el, amiért rögeszmésen fasisztázza Magyarországot – szerdán éppen a francia Le Nouvel Observateur hetilap – hanem Oroszországot. Vagyis már a fasisztázás sem szent és érinthetetlen, miközben az elmúlt években a II. világháborús hírek amolyan breaking news-zá avanzsáltak: vezet? hírekké, amelyekb?l nem lehet elég, és amelyek nélkül nincs napkelte. Csakhogy, mint mostanában kiderült, van fontosabb a „szent dolgoknál” is. Mégpedig a washingtoni, már fehér színével is puritán ártatlanságát jelképez? elnöki rezidenciának a geopolitikai érdekei. Ennek fényében kellett átértékelni a közelmúltban még azt is, hogy ezen érdekeknek rendelik alá egyebek között a szél?jobboldaliság és az antiszemitizmus eddig f? b?nnek számító jelenségeit.

Elég, ha ránézünk a fotókra, amelyeken a kijevi államcsínyt követ?en amerikai, uniós és nyugat-európai politikusok olyan szél?jobboldali kijevi nacsalnyikokkal paroláznak igéz? mosollyal a kamerába és a szebb jöv? felé nézve, akikr?l eddig azt hittük, hamarabb ugranának fejest egy víz nélküli medencébe, mint kezelnének olyanokkal, akik némely megnyilvánulásukban semmiben nem maradnak el akár a görög Arany Hajnal képvisel?it?l sem.
A Moszkvából keltezett, említett cikk „lead” -je felháborodva foglalja össze a lényeget: „Az ország vezet?i a háborús történelmet emlegetik fel, hogy meghatározzák politikai témáikat”. Írja ezt egy olyan ország vezet? lapja, ahol a politikusok és a sajtó az éppen megtámadásra kiszemelt ellenfelet el?szeretettel hasonlítja Hitlerhez. Mint történt ez a „felszabadított” Irak felakasztott ex-elnöke, vagy most Putyin orosz elnök esetében. „Vlagyimír Putyin egy új Hitler?” – tette fel cikke címében a kérdést május 6-án a hadiipart imádó Forbes magazin. Hillary Clinton volt amerikai külügyminiszter, az USA lehetséges következ? elnöke márciusban, John McCain republikánus szenátor, 2008-ban elnöki aspiráns, áprilisban vette el? a molyzsákból a végtelenül kényszeredett hasonlatot, amellyel a New York Times-nak sem akkor, sem most semmi baja nincs. Az pedig már említést sem érdemel, hogy szemünk se rebben, ha a magyar miniszterelnököt hasonlítják Mussolinihoz, Hitlerhez vagy egy kedélyes csavarral Sztálinhoz.
De térjünk vissza Ukrajnához. Cáfolhatatlan tény, hogy a szembenálló felek mást sem tesznek éjt nappallá téve, mint a másikat fasisztázzák, szél?ségesezik és antiszemitázzák, míg kölcsönösen tagadják ugyanazon jelenségeket saját táborukban.
A Moszkva „rögeszmés” fasisztázását támadó cikkel nagyjából egy id?ben jelent meg egy Roman Sohn nev? ukrán aktivista és újságíró igen terjedelmes írása a mértékadó európai uniós internetes hírportálon, az Euobserveren A „russzizmus” (Ruscism) az európai stabilitást veszélyezteti címmel. A „russzizmus” igazi ukrán neologizmus (nyelvi újdonság): az Oroszország (RUSsia) és a fasizmus (fasCISM) szavak összevonása. Ezzel, állítja Sohn úr, az ukránok azt akarják érzékeltetni, ami Putyin Oroszországában megy végbe, vagyis az ország haladását a fasizmus felé. Miközben a szerz? egy szuszra azt is állítja, hogy a fasizálódó ország elnöke szovjetizálja birodalmát. Aminek nagyjából annyi értelme van, mint amikor a hazai balliberális szerz?k egyszerre tartják Orbán Viktort fasisztának és Rákosinak. Hogy ez az elmét elborító vak gy?lölet szülte kapitális

sületlenségnek nem csak teret, de ekkorát biztosít egy komoly uniós portál, mutatja, olyan fontos geopolitikai kérdésben, mint Ukrajna, mindent szabad.

Különben is a fasizmus nagyon rugalmas kifejezés. Arra húzhatjuk rá – akár a vele rokonított inzultus szavakat, mint a „nácit” vagy „hitleristát” –, akire és amire akarjuk. Az európai parlamenti választásokon gy?zelemre álló holland Szabadság Párt vezet?je, Geert Wilders az iszlámot tartja fasisztának. A nyolcvanas években Amerika nagyszer? elnökét, Ronald Reagant fasisztázták baloldali ellenfelei, akár a szintén jobboldali konzervatív, antikommunista Margaret Thatchert, amikor Nagy-Britanniát vezette.

Hogy mennyire lehet ide-oda fasisztázni, gyorsan teszünk egy laza kísérletet a saját országát oly lebilincsel?en fasisztázó hazai balliberális oldal felé: amikor gyakran azt állítják, hogy „Magyarország történelmében csak akkor járt jól, amikor a Nyugat és a Kelet viszályában az el?bbi mellett állt”, megfellebbezhetetlennek szánt kijelentésük logikája szerint fasizmusukról tesznek tanúbizonyságot, ugyanis Magyarország a II. világháború alatti német-orosz konfliktusban a Nyugat oldalán állt.

Az e cikk mottójában idézett George Orwell egy 1944-ben (!) Mi a fasizmus? címmel megjelent esszéjében azt írta, hogy a „fasizmus” szó „szinte teljesen értelmét vesztette”. „Már hallottam azzal illetni gazdálkodókat, boltosokat…, a rókavadászokat, a bikaviadalt…, Kiplinget, Gandhit, Csang Kaj-Seket, a homoszexualitást…, az asztrológiát, n?ket, kutyákat…”. A 22 éve meghalt, nagytekintély? osztrák közgazdász, a klasszikus értelemben liberális Friedrich August von Hayek Út a szolgaságba cím? munkájában hívta fel a figyelmet a marxista szocializmus és a fasizmus hasonló gyökereire, míg mi szerényen arra emlékeztetjük olvasóinkat, hogy a nyugati világ a „náci” becenevet lányos zavarában használja, hogy elkerülhesse a mesterséges kifejezés számukra igen kínos „nemzeti szocialista” eredetijét felidézni.

A magántulajdonra épül? hatalom mindenhatóságát zászlajukra író hazai liberálisaink kedvenc amerikai elnöke, Franklin D. Roosevelt pedig – pechjükre – így írt a fasizmusról: „Az els? igazság az, hogy egy demokrácia szabadsága nincs biztonságban, ha az emberek elt?rik a magánhatalom növekedését azon pontig, ahol er?sebb lesz, mint maga a demokratikus állam. Lényegét tekintve ez a fasizmus…” A „fasisztát” szitokszóként már a trockisták is használták, de e szakszó ma már annál is üresebb, mint az Orwell fülének hangzott 70 évvel ezel?tt. Mivel azonban most az Ukrajnáért folyó geopolitikai csatározásban egymással versengve használja két olyan ország – Oroszország és az USA –, amely a II. világháborúban a tengelyhatalmakkal szemben harcolva igen súlyos veszteségeket szenvedett, a kizárólag ellenfeleik feje fölött ostorként pattintgatott hívószó csak arra jó, hogy az ukrajnai, a regionális, s?t a világbéke megóvása érdekében csillapítandó érzelmeket még jobban felkorbácsolják.

Éppen a Magyar Nemzet volt az a lap, amely hosszú évek óta kiáll a békés keleti nyitás mellett akkor, amikor a politikai elit egységesen „NATO haditerminológiában” gondolkodott még a gazdasági-kereskedelmi kapcsolatok terén is, úgyhogy talán nem minden olvasónk örült egy-egy olyan írásnak, amely a keleti kapcsolatok er?sítésének fontosságát hangsúlyozta. Van tehát némi alapja annak, ha most Moszkvát mi bíráljuk, amiért az utóbbi id?ben – jogos felháborodását a törvényes kijevi kormány ellen aktív nyugati támogatással végrehajtott államcsíny nyomán – azt hiszi, nemzetközileg is rokonszenvet és er?t nyer a „fasizmus” témájának mértéktelen feler?sítésével, azt verbális harci eszköznek használva.

Moszkvának tudnia kell, hogy nem vagyunk egyedül, akiknek – ellentétben a New York Timesszal, amely csak a moszkvai rögeszmés fasisztázást találja elviselhetetlennek – nagyon elegük van az egész második világháborús szimbolika percenkénti haszonelv? ráhúzásából az évtizedekkel ezel?tti valóságtól totálisan eltér? mai viszonyokra. A magyar nép nagyon nagy része a szovjet csapatok tartós magyarországi berendezkedését egyszer?en megszállásnak és egy borzalmas, négy és fél évtizedig tartó kommunista elnyomás kezdetének tekinti. És eltakarítandónak a Szabadság téren álló, Magyarország szovjet uralmára emlékezet? emlékm?vet, rajta a „Dics?ség a felszabadító szovjet h?söknek” felirattal együtt – akár a balti államok, a lengyelek, és folytathatnánk a sort. De ez a dolgoknak csak az egyik, igen szomorú, viszont a térségi vagy akár az egész világ békéjére nézve nem a legveszélyesebb része.

Mint már említettük, az amerikai politikusok el?szeretettel hitlereznek le olyanokat, akiket vagy le akarnak rohanni („felszabadítani”), vagy le szeretnének (például Iránt). Ha most Oroszország ugyanezt a hangot szintén hisztérikus szintre emeli, mint tette akár a témában a napokban bevezetett és a második világháború történelmi eseményeir?l folyó kijelentések szabadságát korlátozó törvényeivel, e téren is mintegy versenyre kelve egyes nyugati országokkal, az mindkét oldalon az érzelmek olyan túlf?töttségéhez vezet, amelyben már csak szikra kell a láng fellobbantásához. Persze, ha valaki az ukrán kérdésben tyúk-tojás eredetvitát tart, az legalább olyan álságos, mint ismételgetni azt a mesét, hogy Irán nem létez? atomfegyvereivel a világot akarja elpusztítani.

A Nyugat volt az, amely támogatta a demokratikusan megválasztott Janukovics-kormány elleni puccsot, amelyet a puccsisták épületek elfoglalásával, felgyújtásával, emberek legyilkolásával hajtottak végre. Miközben amerikai, uniós és európai politikusok felváltva tüzelték további akciókra a kijevi harcosokat.

De ezen túl vagyunk. Nem a politikusok, de Európa és a világ népeinek óriási többsége békében szeretne élni. Elvetve a hideg- és az abból bármikor meleggé, s?t forróvá váló háborúkat. Vagy azt, hogy az USA és az ?t követ? NATO-szövetségeseinek terjeszkedési vagy hatalmi vágyai miatt kontinensünkön ne tudjuk lakhelyünket f?teni,

vagy a gázt?zhelyet bekapcsolni. Lengyelországba, Romániába már ömlenek az amerikai fegyverek. A robbanásveszélyes helyzetet még rosszabbá tev?, kölcsönösen és megszállottan egymást fasisztázó retorikát azonnal abba kellene hagyni. Aki ezt a retorikát használja, csak megosztani, viszályt szítani akar, mint teszik ezt esetünkben is a fasisztázók. Háborút akarnak kirobbantani, és erre sor kerülhet az Ukrajnáért folyó harcban. A huszonnegyedik óra után vagyunk: a fasisztázás olaj, amelyet a robbanékony helyzetre locsolni nem szabad.

Lovas István

(Magyar Nemzet, 2014-05-17)

forrás: Lovas István facebook oldala

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló